

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΩΣ ΤΩΡΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ «ΙΟΥ»

ΚΑΔΡΟ ΠΡΩΤΟ: ΤΑΚΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, 2010-2021

Ήταν Αύγουστος του 2015. Η πρώτη φορά αριστερά είχε κορυφώσει τη μάχη της με το Σόιμπλε, εξασφαλίζοντας το «ταξικό όχι» σε ένα δημοψήφισμα όπου κανείς δεν είχε καταλάβει ποια ήταν η ερώτηση. Οι τράπεζες είχαν κλείσει και τα ATM βγάζανε μόνο τρία εικοσάρικα τη φορά, και άμα. Τελικά ο Αλέξης είχε προχωρήσει στη γνωστή και ξεχασμένη «προδοσία» και οι Έλληνες αριστεροί είχαν απομείνει εντελώς ζαβλακωμένοι να περιμένουν τις επόμενες εκλογές για να πράξουν το καθήκον τους.¹

Μέσα σε όλα αυτά, κάποιοι από τους συντελεστές του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας, τα είχαν καταφέρει να πάνε διακοπές. Και μιας και είχαν βρεθεί σε νησί του Αιγαίου, δεν παρέλειψαν να παρακολουθήσουν μια εκδήλωση της τοπικής ΑΝΤΑΡΣΥΑ με θέμα «μετά το δημοψήφισμα τι;». Η εμπειρία αποδείχθηκε αποκαλυπτική. Ο φορέας της αποκάλυψης ήταν ένας πενηντάρης μπουχέσας, επαναστάτης και έγκριτο μέλος της τοπικής νησιωτικής ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτός, αφού μας ενημέρωσε ότι «δουλεύει χρόνια σε πολυεθνικές, οπότε όλο και κάτι ξέρει για τον καπιταλισμό», ανέλαβε να μας εξηγήσει πώς ακριβώς η Ελλάδα θα μπορούσε να επιστρέψει στη δραχμή.

Στην πράξη, εξήγησε, η επιστροφή στη δραχμή θα σήμαινε μια «νέα ελληνική οικονομία», η οποία θα βασιζόταν «σε όσα παράγονται στο εσωτερικό της χώρας». Δηλαδή, επιστρέφοντας στη δραχμή, «απλά» θα έπρεπε (α) «Να στρέψουμε τη νεολαία στην πρωτογενή παραγωγή», που αν δεν το ξέρατε είναι η γεωργία και η κτηνοτροφία, και (β) «Να αλλάξουν ορισμένες συνήθειες σύντροφοι. Για παράδειγμα, γιατί πρέπει οι γυναίκες να φοράνε ψηλοτάκουνα ιταλικά παπούτσια; Θα φοράμε τα παπούτσια που φτιάχνουμε εδώ!».

Το μυαλό μας πήρε φωτιά. Ετούτος ο επαναστάτης ήθελε να πάει «τη νεολαία» να φυτεύει ρύζια. Επίσης, ο ίδιος επαναστάτης, ήθελε να επιβάλει κρατικούς κανόνες και στο πώς θα ντυνόμαστε, ξεκινώντας από τις γυναίκες, τις οποίες προφανώς ελάχιστα συμπαθούσε. Δηλαδή, ετούτος ο επαναστάτης, δεν είχε γνώμη μόνο για τη δραχμή - είχε και ισχυρές γνώμες για τις ζωές των άλλων - και ήθελε να επιβάλει τις γνώμες του με την κρατική βία!

Βαθύς ήχος από εκκλησιαστικό όργανο αντήχησε, και ένας φωτεινός κώνος έπεσε μέσα στο μισοκοιμισμένο κοινό. Ο κώνος της Θείας Φώτισης ήταν εστιασμένος πάνω μας - γιατί εκείνος ο μπουχέσας ακροαριστερός, μόλις μας είχε εξηγήσει τη βαθιά σχέση μεταξύ Διεθνών Οικονομικών, εθνικού συμφέροντος και καθημερινής πειθάρχησης!

Γυρίσαμε στην Αθήνα, λανσάραμε την έννοια «εθνικοσοσιαλισμός» για να περιγράψουμε όλη μαζί την ελληνική αριστερά, και από τότε έχουμε πηρήξει με ετούτη την ιστορία όποιον δεν βαριέται να την ακούσει. Τώρα, έξι χρόνια μετά, αποφασίσαμε να την πούμε επιτέλους και δημοσίως. Βρίσκουμε πως η πρόσφατη ανάδυση του εμβολιαστικού απαρτχάιντ την καθιστά ιδιαίτερος επίκαιρη. Κυρίως όμως, την καθιστά απολύτως κατανοητή.

ΚΑΔΡΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΚΑΠΝΙΣΜΑ, ΕΜΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, 2010-2021

Ήταν Ιούλιος του 2021, δηλαδή χτες. Το ελληνικό κράτος είχε μόλις αποφασίσει να χωρίσει επισήμως τη χώρα σε «εμβολιασμένους» και «ανεμβολιαστούς». Ο Πρωθυπουργός παραχωρούσε συνέντευξη στην *Καθημερινή*. Το αποτέλεσμα ήταν και πάλι διαφωτιστικό:

Ερ.: Είναι δυνατόν ο έλεγχος του πιστοποιητικού εμβολιασμού να είναι αξιόπιστος;

Απ.: Θυμάμαι, τα ίδια ακούγαμε όταν απαγορεύσαμε το κάπνισμα (...): «Αποκλείεται να εφαρμοστεί». Εφαρμόστηκε. Ναι, εφαρμόστηκε. Και είναι πάρα πολύ απλό τεχνολογικά να εφαρμοστεί.²

Κι άλλο αρμόνιο - κι άλλος φωτεινός κώνος. Δεκέμβριος 2019. Νύχτα. Η απαγόρευση του καπνίσματος είχε επιτέλους εφαρμοστεί. Οι συντελεστές του έγκριτου περιοδικού μας, επάνδρωναν στρογγυλό τραπέζακι έξω από μπαρ των Εξαρχείων. Το κρύο θέριζε. Οι κουκούλες ανεβασμένες. Στο στόμα κάτι τσιγάρα. Μπροστά μας κάτι κονιάκ (πάντα φτηνότερα καθότι ελληνικής παραγωγής). Μέσα στο μαγαζί μοναχά τρεις φλώροι από την κόλαση, που τώρα πια είναι σίγουρο ότι έχουν φορέσει διπλή μάσκα. Ακόμη κι ο μπάρμαν είχε βγει έξω μαζί μας για τσιγάρο. Η συζήτηση αδιέξοδη:

- Ρε μαλάκες, τι σκατά κάνουν αυτοί; Έχουν βάλει όλους τους μαγαζατοράιους να βαράνε μύες!

- Θέλουν να χτυπήσουν το κίνημα μαζί με την επίθεση στις καταλήψεις!

- Θέλουν να πηγαίνουμε μόνο Κολωνάκι!

- Θέλουν να κάνουν απαρτχάιντ!

- Ναι, αλλά δεν καπνίζει μόνο η εργατική τάξη...

- Καλά, αυτούς μέσα δεν τους κόβω για εργατική τάξη. Ρε, μήπως να πάμε να τους πλακώσουμε; Καπνίζουμε, το φυσάμε πάνω τους, μετά τους ζητάμε λεφτά γιατί μας κλέβουν τον καπνό μας...

- Ηρέμησε γιατί έχει τιγκάρει μπάτσους.

- Καλά, ιδέα δεν έχω τι σκατά γίνεται, αλλά άμα ξαναπατήσω σε μπαρ, να μου τρυπήσεις τη μύτη! Από δω και πέρα μόνο παγκάκι!³

Τρεις μήνες μετά, απαγορεύτηκε και το παγκάκι. Σήμερα, ενάμισι έτος έχει περάσει από εκείνη την παγωμένη κι αξέχαστη συζήτηση. Και οι ομοιότητες μεταξύ της απαγόρευσης του καπνίσματος, του μπουχέσα εθνικοσοσιαλιστή, του πρωθυπουργού και του εμβολιασμού, καθίστανται όλο και σαφέστερες. Η απαγόρευση του καπνίσματος έγινε «για το κοινό καλό», όπως και το εμβόλιο. Η απαγόρευση του καπνίσματος χώριζε την κοινωνία ολόκληρη σε νομοταγείς και αντικοινωνικούς, όπως και το εμβόλιο. Η απαγόρευση του καπνίσματος είχε σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις: μείωση των πελατών, μειωμένη κατανάλωση εισαγόμενων ποτών και τσιγάρων, όπως και το εμβόλιο. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ως προς τις οικονομικές και πολιτικές λειτουργίες της «εμβολιαστικής» και της «αντικαπνιστικής» εκστρατείας, αυτή είναι ποσοτική και όχι ποιοτική: το «εμβόλιο», απλά επιτελεί πολύ περισσότερες από τις εθνικοσοσιαλιστικές ευχές της νησιωτικής ΑΝΤΑΡΣΥΑ εν έτει 2015. Σκεφτείτε το: πόσα άραγες ιταλικά παπούτσια με τακούνι να πουλήθηκαν πέρυσι;

Οπότε: η εμβολιαστική και η αντικαπνιστική εκστρατεία έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά εντοπίζονται στη σχέση μεταξύ «εθνικής οικονομίας» και κοινωνικής πειθάρχησης. Και είναι τόσο δεδομένα αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά, που ο πρωθυπουργός μας, που κάπως έχει καταστεί ειδικός στο ζήτημα, δύσκολα κρύβει ότι οι δύο εκστρατείες αποτελούν ενιαίο τμήμα της προσφοράς του στο έθνος.

Όπως καταλαβαίνετε, σε αυτό το σημείο, ο αγαπημένος μας εμπειρισμός φτάνει στα όριά του. Εκείνο που μας λείπει, είναι μια γενική περιγραφή της σχέσης μεταξύ καπιταλιστικής οικονομίας και καθημερινής πειθάρχιας. Piece of cake!

ΚΑΔΡΟ ΤΡΙΤΟ: ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, 2010-2021

Πρώτα όμως μια τελευταία χρήσιμη αναδρομή στην περίπλοκη σκέψη του Κούλη ανά τους αιώνες: 2 Αυγούστου του 2015. Ένα καράβι μας κουβαλούσε στο νησί όπου λίγες μέρες αργότερα θα ακούγαμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κηρύττει τον πόλεμο στα ιταλικά τακούνια και τη νοτιοβαλκανική εργατική τάξη. Στο καράβι διαβάσαμε -τι άλλο- την αγαπημένη μας Καθημερινή. Εκεί περιλαμβανόταν ένα σύντομο άρθρο του Κυριάκου Μητσοτάκη, τότε κοινοβουλευτικού εκπρόσωπου της ΝΔ, με τίτλο «Πλαστικό Χρήμα ή Μετρητά;».

Το καράβι πήγαινε αργά, οπότε διαβάσαμε το κομμάτι τρεις φορές. «Οι Έλ-

Δουλειά δεν είχε ο διάολος: τοποθέτηση θερμομόνωσης σε οικοδομή που δεν το ήξερε ότι χρειάζεται τέτοιο πράγμα, και Έλληνας νεολαίος που στρέφεται προς νέους τομείς, πέραν του κατάπτυστου τουρισμού. Ταυτόχρονα ο νεολαίος αναγκάζεται να αποφεύγει τα τακούνια εφ' όρου ζωής, ώστε να μένει ασφαλής εντός του κάδου του εκσκαφέα.

ληνες έχουμε μια δυσλειτουργική προσκόλληση στα μετρητά», ήταν η πρώτη πρόταση. Αυτό όμως, συνέχιζε ο μελλοντικός πρωθυπουργός, είναι πολύ κακό χούι· γιατί με το πλαστικό χρήμα, «οι συναλλαγές γίνονται ασφαλέστερες, εξαλείφεται ο κίνδυνος κλοπής και πατάσσεται η φοροδιαφυγή». Άσε που «με 60 ευρώ μετρητά από το ATM (και πολλές ώρες στην ουρά), είναι πολύ περιορισμένες οι συναλλαγές που μπορεί να κάνει ένας πολίτης (...) μια σχετική εμπειρία βίωσαν ειδικά οι συνταξιούχοι (...)».

Κάποια στιγμή του 2011, οι ίδιοι ρουφιάνοι που τώρα μας λένε για «κοινωνική ευθύνη», μάς είχαν πει ότι η βασική δουλειά των χρυσαυγίτων ήταν «να πηγαίνουν τις γιαγιάδες στο ATM για να κάνουν ανάληψη». Από τότε και μετά, κάθε επίκληση του συνδυασμού «συνταξιούχος» και «ATM» μας βάζει να ψάχνουμε πού είναι ο φασίστας. Εδώ ο φασίστας ήταν προφανώς ο Κούλης, ή καλύτερα ο τεχνικός σύμβουλος που του είχε γράψει το άρθρο. Αλλά ο φασισμός ετούτου του άρθρου ήταν παράξενος, ειδικά για την ιστορική συγκυρία της συγγραφής του. Πουθενά το ανάθεμα στον Τσίπρα που «έκλεισε τις τράπεζες», και έστρεψε ουρές στα ATM λες κι είμαστε η Σοβιετία. Εδώ το κλείσιμο των τραπεζών ήταν περίπου φυσικό γεγονός, ενώ οι ουρές στα ATM ήταν πορεία προς την ψηφιακή φώτιση!

Τα σκοτεινά σημεία ξεκαθάρριζαν όταν επιτέλους ο (τελειωμένος σίστας) συγγραφέας αποφάσιζε να αποκαλύψει τον πραγματικό στόχο του:

Θα πρότεινα να ξεκινούσε μια εφαρμογή εναλλακτικού τρόπου καταβολής της μισθοδοσίας των δημοσίων υπαλλήλων και των συντάξεων, όπου το 50% του μισθού ή της σύνταξης θα πιστωνόταν σε μια νέα προπληρωμένη κάρτα μόνο για «ηλεκτρονική» χρήση και το υπόλοιπο 50% στους λογαριασμούς των δικαιούχων σε μετρητά. Το συνολικό κόστος μισθών και συντάξεων για το κράτος είναι 42 δις. Αν τα 21 δις. από αυτά πληρωθούν μέσω χρεωστικών καρτών, το αποτέλεσμα θα είναι ταυτόχρονα ευνοϊκό για όλους τους δικαιούχους, αλλά και για το κράτος συνολικά.⁴

Υποπευόμαστε βέβαια ότι για ορισμένους αναγνώστες, ο πραγματικός στόχος ίσως να παραμένει ανεξιχνίαστος. Όμως η σύγχυση παραχωρεί τη θέση της στην κατανόηση, αν θυμηθούμε τον συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίο αυτή η παλιά πρόταση του Κούλη, έπειτα από πέντε χρόνια, έγινε επιτέλους πραγματικότητα, και μάλιστα δίχως να το πάρει χαμπάρι κανένας. Απλά γράψτε στη μπάρα της γνώσης τις λέξεις κλειδιά από το άρθρο του Κούλη: «Συνταξιούχοι ουρές τράπεζες Καθημερινή». Πρώτο στη λίστα θα βρεθεί το άρθρο «Ουρές συνταξιούχων στα καταστήματα των τραπεζών», με ημερομηνία 1 Απριλίου 2020.

Εκεί βρίσκουμε τους Έλληνες συνταξιούχους να σχηματίζουν τις τελευταίες τους ουρές μπροστά στις τράπεζες, προσπαθώντας να εισπράξουν τις συντάξεις του Απριλίου του 2020. Επίσης βρίσκουμε τη Χαρούλα Απαλλαγάκη, γενική γραμματέα της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών, να ομιλεί την παράξενη πειθαρχική διάλεκτο που λίγες μέρες πριν είχε λανσάρι ο Νίκος Χαρδαλιάς:

[Η Χαρούλα] κάλεσε τους πολίτες να εμπιστευτούν τις ψηφιακές δυνατότητες των τραπεζών και να μην επαναλάβουν τις απαράδεκτες εικόνες που καταγράφηκαν έξω από τα τραπεζικά καταστήματα χτες. «Οι σημερινές εικόνες με τις ουρές αδικούν το υψηλό ψηφιακό δυναμικό που διαθέτει σήμερα η χώρα. Μας αδικεί η ουρά, γιατί δείχνει ότι δεν ξέρουμε να κάνουμε συναλλαγές σε κρίσιμες και ευαίσθητες εποχές για όλους», υπογράμμισε η κυρία Απαλλαγάκη.⁵

Την άλλη μέρα, όπως ίσως θα θυμάστε, οι μπάτσοι ανέλαβαν να διαλύσουν τις ουρές των συνταξιούχων, μην τυχόν και κολλήσει κανένας ιό απ' τα κουμπάκια. Κι έτσι, όχι οι μισές, αλλά ολόκληρες οι συντάξεις παρέμειναν ανακα-

στικά δανεισμένες στις τράπεζες!

Δεκαετής κύκλος μεσολαβεί από τότε που ο πρώτος χρυσαυγίτης έμαθε στην πρώτη γιαγιά πώς δουλεύει το ATM, μέχρις ότου οι μπάτσοι να αναλάβουν επιτέλους να διδάξουν ψηφιακές δεξιότητες στους ανεπίδεκτους μαθήσεως ηλικιωμένους. Η επιχειρηματολογία που κατατέθηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας χαρακτηριζόταν από θεαματική πολυμορφία και ποικίλους βαθμούς αποτελεσματικότητας. Αλλά ο στόχος ήταν ένας και σαφής: ούτε «πάταξη της φοροδιαφυγής», ούτε «ασφάλεια των συνταξιούχων», ούτε «ιό στα κουμπάκια των ATM» είχαν στο μυαλό τους οι σύμβουλοι και οι γενικοί γραμματείς. Ο στόχος ήταν η μείωση του χρήματος που κυκλοφορεί και η συγκέντρωσή του στις τράπεζες.

Αυτός ο γενικός στόχος, ο περιορισμός της νομισματικής κυκλοφορίας, είναι νομίζουμε το γενικό μοτίβο που ενώνει την ατελείωτη ποικιλία των πειθαρχικών τεχνικών, από τους χρυσαυγίτες μέχρι τον φονικό ιό. Αυτή είναι η βασική οικονομική λειτουργία των ποικίλων απαγορεύσεων, από την απαγόρευση του καπνίσματος μέχρι την απαγόρευση της χρήσης μετρητών και την απαγόρευση κυκλοφορίας. Αυτό είναι το κλειδί που ενώνει τη διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης και του διακρατικού ανταγωνισμού με την κουζίνα, τον χώρο εργασίας, την κυκλοφορία και το νοσοκομείο.

Το κακό είναι ότι δεν έχει καθόλου εντυπωσιακό όνομα. Τι σκατά στόχος είναι αυτός; Γιατί να συγκαλύπτεται τόσο επιμελώς; Και γιατί πρέπει να μας πηγαίνουν δέκα χρόνια κλωτσώντας προκειμένου να επιτευχθεί;

Ελπίζουμε να απαντήσουμε παρακάτω.

ΚΑΔΡΟ ΤΕΤΑΡΤΟ: Ο ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ

Προσέξτε να δείτε:

1. Το τραπεζικό σύστημα δεν είναι το θησαυροφυλάκιο του Σκρουτζ Μακ Ντάκ. Αντιθέτως, η βασική λειτουργία κάθε τράπεζας είναι αυτή της αντλίας χρήματος. Η τράπεζα δανείζεται το χρήμα που κυκλοφορεί δίχως πιθανότητα να «επενδυθεί» κάπου (αυτό είναι οι περιφρημες «καταθέσεις» μας). Αφού το συγκεντρώσει κατ' αυτό τον τρόπο, η τράπεζα το μετατρέπει σε δάνεια προς τους εθνικούς καπιταλιστές. Η τράπεζα είναι μια αντλία που μετατρέπει το αδέσποτο

ΟΙΚΟΔΟΜΗ, ΤΣΙΜΕΝΤΟ, ΑΤΣΑΛΙ

Αυτό το κείμενο γράφτηκε με τρυπάνια και μπετονιέρες να αντηχούν σε ολόκληρη τη γειτονιά της συγγραφέως του, που έχει επιδοθεί σε πραγματική μανία ανοικοδόμησης (η γειτονιά – η συγγραφέας εμφορείται από μανία γενικής φύσεως). Αυτό το ηχητικό μαρτύριο έχει κοινωνικοπολιτική προέλευση: το «σχέδιο εξ-οικονομώ». Πρόκειται για ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα που έχει στόχο «την ενεργειακή αναβάθμιση 35 εκατομμυρίων δημόσιων και ιδιωτικών κτιρίων στην Ε.Ε. μέχρι το 2030». Το πρόγραμμα θα δημιουργήσει «160.000 θέσεις εργασίας και θα μειώσει τις εκπομπές ρύπων από κτίρια κατά 60% την επόμενη δεκαετία».¹⁰

Όπως βλέπετε, το ευρωπαϊκό χρήμα διοχετεύεται με τρόπο που επιφέρει «στροφή της νεολαίας στην οικοδομή», ενώ συνδυάζεται με την «περιβαλλοντική πρόκληση» και τα τρυπάνια στην κεφαλα μας. Ακόμη και τα ιταλικά τακούνια είναι σχετικά: με τέτοιους μισθούς, τέρμα οι ιταλικές γόβες για τους οικοδόμους μας!

Κατά τα άλλα, κάθε επιμέρους εθνικό αφεντικό μπορεί να σοφιστεί ανάλογα προγράμματα αναλόγως προτεραιοτήτων. Στην Ελλάδα για παράδειγμα, η συζήτηση περί αναμόρφωσης των ταρατσών, αυτού του «αχανούς, σκληρού και ανεκμετάλλετου» τμήματος της Αθήνας, ώστε η πόλη να γίνει «ομορφότερη» και «πιο πράσινη», η προαναγγελία κατασκευής «ποδηλατόδρομων», το «μετρό» και το περίφημο «πρόγραμμα εξ-οικονομώ», καλπάζουν όλα μαζί.¹¹ Όλα τους έχουν κοινό παρονομαστή την οικοδομή, δηλαδή την ανάλωση μπετόν. «Μπετόν» σημαίνει ότι απούλητο τιμέντο και χάλυβας από τις ανάλογες (προφανώς κατάλληλης εθνικής ιδιοκτησίας) βιομηχανικές μονάδες, θα αναλωθούν, όπως συμβαίνει συνήθως σε περιπτώσεις κρίσης και κατάρρευσης του εξωτερικού εμπορίου, από τις Άουτομπαν του Αδόλφου Χίτλερ, στην «αντιπαροχή» και τα «έργα του Παπαδόπουλου», και από εκεί στη Γουχάν του 2020.¹²

χρήμα σε εθνικό κεφάλαιο. Οπότε αυτό για το οποίο μιλάμε δεν είναι «περιορισμός της νομισματικής κυκλοφορίας». Είναι *αναγκαστικός δανεισμός του συνόλου των μισθών στις ελληνικές τράπεζες*. Είδατε που βρήκαμε καλύτερο όνομα;

2. Ο σύμβουλος του Κούλη εστίαζε ειδικά τους μισθούς των δημόσιων και τις συντάξεις, εξαιτίας του ειδικού τους ρόλου. Στη χώρα υπάρχουν δύο ειδών μαζικοί μισθοί και αμφότεροι προσδιορίζονται με κρατικές αποφάσεις. Το ένα είδος είναι ο εργατικός μισθός, ο λεγόμενος και «βασικός». Η τράπεζα βουτάει και από αυτόν ό,τι μπορεί: εδώ ο αναγκαστικός δανεισμός λέγεται «μισθοδοτικός λογαριασμός». Το άλλο είδος μισθού είναι ο μισθός του δημοσίου υπαλλήλου και οι συντάξεις, ειδικά οι συντάξεις του δημοσίου: ετούτα εδώ παραδοσιακά ήταν παραπάνω απ' όσο χρειαζόταν για να επιβιώσουν οι δημόσιοι, και αυτό γιατί επιτελούσαν τριπλή λειτουργία: από τη μια διοχετεύονταν στην κατανάλωση, είτε κατευθείαν, είτε μέσω της χρηματοδότησης τέκνων και λοιπών αναξιοπαθούντων συγγενών. Από την άλλη, συνεισέφεραν αποφασιστικά στην κοινωνική συνοχή: έτρεφαν τη μικροαστική ιδεολογία και πειθαρχούσαν τους νεώτερους λόγω οικονομικής εξάρτησης από τους γηραιότερους. Τέλος και το σημαντικότερο, εκτός από τροφείο της μικροαστικής ιδεολογίας, αυτό το δεύτερο είδος μισθού αποτελούσε βασικό εργαλείο συγκεκριμένων βιοπολιτικών χειρισμών: ας πούμε διοχετεύονταν στην ελληνική επαρχία μέσω «πανελληνίων εξετάσεων». Διοχετεύονταν στην οικοδομή μέσω «στεγαστικών δανείων». Διοχετεύονταν στη Γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία ως τμήμα ευρύτερων εμπορικών συμφωνιών. Διοχετεύονταν στους Έλληνες καπιταλιστές μέσω χρηματιστηρίου, όπως μάθαμε καλά το 1999. Στήριζε την ελληνική φαρμακοβιομηχανία, όπως έγινε κατά την πρώτη δεκαετία του εικοστού αιώνα. Και τώρα τελευταία, αυτά τα χρήματα σταμάτησαν να διοχετεύονται στην ατομική κατανάλωση και παραμένουν αναγκαστικά δανεισμένα στις τράπεζες, εξυπηρετώντας ανεξίτηλα στρατηγικές που μόνο το Δ.Σ. τις ξέρει. Η τελευταία εξέλιξη βέβαια, σημαίνει λιγότερα πτυχία, ακόμη πιο δηλητηριώδη φάρμακα και ποδήλατο αντί γερμανικού αυτοκινήτου. Δηλαδή πειθαρχία, μπάτσους... και δυσaréσκεια, ακόμη και από τους πειθήνιους δημόσιους υπάλληλους. Αλλά αν χρειάζεται, πρέπει να γίνει.

3. Ε, φαίνεται ότι ακριβώς αυτό χρειάζεται! Η επί μία δεκαετία μείωση της ποσότητας χρήματος που κυκλοφορεί στη χώρα ως ατομική «κατανάλωση» και ο αναγκαστικός δανεισμός του στις ελληνικές τράπεζες είναι το γενικό αποτέλεσμα μιας ατέρμονης ποικιλίας «κοινωνικών μέτρων» που παρουσιάζονται ως ανεξάρτητα μεταξύ τους και άσχετα με την κυκλοφορία του χρήματος. Για παράδειγμα, η απαγόρευση του καπνίσματος, όταν επιβλήθηκε πραγματικά, στο τέλος του 2019, οδήγησε σε μειωμένη κατανάλωση οινοπνευματωδών, καφέ, κρέατος και πάει λέγοντας, σε λιγότερους πελάτες και λιγότερους αναγκάιους εργατές, σε λιγότερους συνολικούς μισθούς συνεπώς σε περαιτέρω μείωση της κατανάλωσης, και πάει λέγοντας. Το συνολικό οικονομικό αποτέλεσμα ήταν η δραματική μείωση της κυκλοφορίας του χρήματος γύρω από την εστίαση. Το ίδιο ακριβώς, αλλά σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα, έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της καραντίνας: η κυκλοφορία του χρήματος γύρω από την εστίαση, τις λιανικές πωλήσεις και τις μεταφορές μηδενίστηκε, όσο αυτό ήταν δυνατόν δίχως να επέλθει κανονικός λιμός. Το περίσσειμα των μισθών δανείζεται υποχρεωτικά στις ελληνικές τράπεζες μέσω της συστηματικής απαγόρευσης κάθε δυνατότητας κατανάλωσης. Η ίδια ακριβώς λειτουργία συνοδεύει την αναγκαστική

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΑ: BACK TO THE ROOTS

Δεν ξέρουμε αν το έχετε πάρει χαμπάρι, αλλά εδώ και καιρό, ετούτο το περιοδικό ανιχνεύει την προέλευση των πειθαρχικών σχεδίων που καλπάζουν γύρω μας, στην περίοδο του μεσοπολέμου. Η κατάργηση της χειραφίας, οι παλαβές στολές,¹³ η υγιεινή διατροφή,¹⁴ η ποτοαπαγόρευση,¹⁵ οι οικολογικές ευαισθησίες,¹⁶ η τρέλλα της υπολογιστικής επιτήρησης,¹⁷ η απαγόρευση του καπνίσματος,¹⁸ η θέσπιση της κατηγορίας «αντικοινωνικός»,¹⁹ ήταν όλες τους ιδέες που χαρακτηρίζουν τα καθεστώτα του μεσοπολέμου, είτε ναζιστικά, είτε δημοκρατικά. Στρατιές αριστερών ιστορικών και λοιπών καλοθελητών έχουν εργαστεί ώστε κάτι τέτοια να γίνονται αντιληπτά ως «ανεπανάληπτη ναζιστική τρέλλα».²⁰ Σήμερα, καθώς τρώμε τα ίδια ακριβώς στη μάπα, καταλαβαίνουμε ότι τα πειθαρχικά μέτρα του μεσοπολέμου δεν ήταν «τρέλλα». Ήταν η προσπάθεια κρατικού σχεδιασμού τρόπων αναπαραγωγής που να ταιριάζουν με τον τρόπο παραγωγής που υιοθετείται σε καιρούς βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης.

«Δεν το καταβροχθίζει αυτός! Αυτό τον καταβροχθίζει!». Ναζιστική αντικαπνιστική αφίσα.

χρήση του «πλαστικού χρήματος»: επειδή κάθε συναλλαγή με «πλαστικό χρήμα» είναι στην ουσία απλά μια αλλαγή «καταθέτη», το χρήμα παραμένει κατατεθειμένο (δηλαδή αναγκαστικά δανεισμένο) στην τράπεζα.

4. Σε κάθε περίπτωση, ο περιορισμός της κατανάλωσης και ο αναγκαστικός δανεισμός του χρήματος στις τράπεζες είναι το αποτέλεσμα σωρείας απαγορεύσεων και καταναγκασμών. Αυτές οι χίλιες μορφές της πειθαρχίας συνδυάστηκαν σε διάφορους βαθμούς κατά τα τελευταία δέκα χρόνια. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν όλο και περισσότερα από τα «στάνταρ χρήματα» που τόσο απασχολούσαν τον Κούλη το 2015, δηλαδή οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων και οι συντάξεις, να μην κυκλοφορούν, αλλά να παραμένουν αναγκαστικά δανεισμένα στις ελληνικές τράπεζες. Καθώς μάλιστα η διαδικασία κορυφώθηκε κατά το τελευταίο έτος, η «αύξηση των καταθέσεων εν μέσω πανδημίας» εκτοξεύθηκε, χαροποιώντας απερίοριστα τα κρατικά αφεντικά. Αν αναρωτιέστε από πού προέρχεται αυτή η «αύξηση των καταθέσεων», ορίστε: «μισθωτοί και συνταξιούχοι που έχουν σταθερό εισόδημα ήταν οι βασικές ομάδες που συνέβαλαν στην άνοδο των καταθέσεων».⁶ Δηλαδή ο βασικός στόχος των συμβούλων του Κούλη εν έτει 2015, τελικά επιτεύχθηκε περισσότερο από όσο φαντάζονταν οι εμπνευστές του. Και δίχως να το πάρει χαμπάρι κανένας. Χάρη στην τελική πειθαρχηση του τρομερού ιού.

5. Υπάρχουν σοβαροί λόγοι ώστε ένα κράτος να επιλέγει τον αναγκαστικό δανεισμό. Το ελληνικό κράτος από το 2010 και μετά, είναι εξαιρετικό παράδειγμα. Όπως ίσως θα θυμάστε, οι εξαγωγές πήγαιναν σκατά λόγω παγκόσμιας κατάρρευσης των εμπορικών σχέσεων, και επιπλέον το ελληνικό κράτος δεν μπορούσε να δανειστεί. Οπότε ο αναγκαστικός δανεισμός λειτούργησε με δύο τρόπους: από τη μια βελτίωσε το εμπορικό ισοζύγιο με τον τρόπο που περιέγραψε προσφάτως ο Υπουργός των Οικονομικών μας: «ενώ οι εξαγωγές μειώνονται, την ίδια στιγμή οι εισαγωγές μειώνονται περισσότερο».⁷ Από την άλλη, το συγκεντρωμένο χρήμα εντός των τραπεζών (τα 42 δις του Κυριάκου) – μπορούσε να χρησιμεύσει διοχετευόμενο σε επίλεκτους Έλληνες καπιταλιστές ως απευθείας τραπεζικά δάνεια. Πάνω απ' όλα όμως, ο αναγκαστικός δανεισμός του συνόλου των μισθών στις ελληνικές τράπεζες, μετατρέπεται σε «ομόλογα του δημοσίου». Δηλαδή οι τράπεζες δανείζονται αναγκαστικά τους μισθούς και μετά τους δανείζουν στο κράτος. Μετά, το κράτος κάνει ό,τι καταλαβαίνει, δίχως να χρειάζεται να εμπλακεί στους περίπλοκους λογαριασμούς της «μαζικής κατανάλωσης». Τα τάχα «λεφτά μας» μετατρέπονται σε καθαρή κρατική προσαγή. Ας το πούμε πιο καθαρά: το σύνολο της κοινωνικής εργασίας μετατρέπεται σε κρατική προσαγή!

6. Από το 2020 και μετά, τα προβλήματα του ελληνικού κράτους οξύνονται μέχρι θραύσης. Συνεπώς, η μετατροπή του συνόλου της κοινωνικής εργασίας σε κρατική προσαγή παροξύνεται. Όσο για το τι λογής είναι αυτή η κρατική προσαγή; Φάρμακα, εμβόλια, «τεστ», και κρεβάτια σε νοσοκομεία! (Δηλαδή στήριξη της ελληνικής βιομηχανίας της υγείας).⁸ Κατασκευή ποδηλατόδρομων, μετρό και οικολογικών ταρασών! (Δηλαδή στήριξη της ελληνικής χαλυβουργίας και τσιμεντοβιομηχανίας). Εκατοπεννηντάρι επίδομα εμβολίου! (Δηλαδή στήριξη της ελληνικής ναυσιπλοΐας). Κοινωνικός τουρισμός! (Δηλαδή μετρημένη στήριξη στα απομεινάρια του ελληνικού τουρισμού). Και πάνω απ' όλα, όπλα, στρατός και μπάτσοι κάθε είδους και μορφής! Η προετοιμασία για πό-

λεμο είναι το φόντο και ο στόχος κάθε αναγκαστικού δανεισμού.

Οπότε αποδείξαμε ότι το υπόβαθρο των τελευταίων περιπετειών μας δεν είναι ο ιός. Μακάρι να ήταν.

Και τώρα σούμα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ: ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΩΣ ΤΩΡΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΙΟΥ

Πέρισι, ξεκινήσαμε να σώζουμε τα μυαλά μας, αποδίδοντας την καλπάζουσα τρέλλα γύρω μας στον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο.⁹ Θα θέλαμε τώρα να προσθέσουμε ότι υπάρχουν συγκεκριμένα νήματα που συνδέουν τον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο με τις επιμέρους κρατικές πολιτικές της «δημόσιας τάξης». Αυτά τα νήματα εκφράζονται ως «οικονομικές πολιτικές». Αναμενόμενο· γιατί αυτό που τα αφεντικά μας αποκαλούν «οικονομία» δεν είναι παρά η μαθηματική έκφραση της κρατικής και καπιταλιστικής εξουσίας.

Ορίστε λοιπόν οι «οικονομικές πολιτικές» των τελευταίων δέκα χρόνων. Το 2010, καθώς η κρίση και ο εμπορικός πόλεμος μαίνονταν, το ελληνικό κράτος έμεινε δίχως τρόπο να δανειστεί και με τις εξαγωγές διαρκώς να μειώνονται. Έκτοτε το κράτος περιορίζει την «κατανάλωση». Γιατί έτσι μειώνονται οι εισαγωγές ακόμη περισσότερο από ό,τι οι εξαγωγές και γιατί έτσι αυξάνεται το χρήμα που παραμένει αναγκαστικά δανεισμένο στις ελληνικές τράπεζες. Το κράτος μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το χρήμα για μικροχειρουργικές οικονομικές και πειθαρχικές παρεμβάσεις που απευθύνονται τόσο στην «εθνική παραγωγή», όσο και στη ζωή των υπηκόων. Τα όνειρα του μπουχέσα νησιώτη εθνικοσοσιαλιστή γίνονται πραγματικότητα και μαζί αποδεικνύουν το εύρος τους: ιταλικά τακούνια γιοκ και η «νεολαία» μπορεί εύκολα (καταρχήν...) να στραφεί στον «πρωτογενή τομέα» εφόσον δεν υπάρχει κανένα άλλο είδος παραγωγής, έτσι δεν είναι;

Το αποτέλεσμα είναι ο ολοκληρωτισμός που καλπάζει γύρω μας. Το κράτος ανταλλάσσει την «ελευθερία» με την «πειθαρχία» γιατί η «ελευθερία» ήταν εξαρχής ελευθερία της κατανάλωσης και μόνο αυτό. Κι έτσι η «οικονομία» συνδέεται με κάθε επιμέρους πειθαρχική τρέλλα. Η απαγόρευση του καπνίσματος, η υποχρεωτική χρήση «πλαστικού χρήματος», η απαγόρευση της πλαστικής σακούλας, η όλο και πιο υποχρεωτική ανακύκλωση, το πέσιμο στα Εξάρχεια, η απαγόρευση της συναναστροφής, οι μάσκες, η απαγόρευση της κυκλοφορίας, ο υποχρεωτικός εμβολιασμός... όλη η τρέλλα των τελευταίων χρόνων, αποτελείται από επιμέρους παλαβούς καταναγκασμούς. Οι οποίοι καταναγκασμοί, μέσα στην παλαβή ποικιλία τους, επιτελούν κοινές «οικονομικές λειτουργίες».

Ο αναγκαστικός δανεισμός του συνόλου των μισθών μας στις ελληνικές τράπεζες είναι το σημείο όπου όλοι οι καταναγκασμοί και όλες οι «οικονομικές λειτουργίες» των τελευταίων δέκα ετών, επιτελούνται ταυτόχρονα. Οι καταναγκασμοί απαγορεύουν την κατανάλωση. Η απαγόρευση της κατανάλωσης δημιουργεί χρήμα που λιμνάζει. Με τεχνάσματα και με τεχνολογίες, με τη ρητορική και με την τρέλλα, δανειζόμαστε υποχρεωτικά αυτό το χρήμα στις ελληνικές τράπεζες. Οι ελληνικές τράπεζες το δανείζουν στο κράτος. Το κράτος μετατρέπει το χρήμα σε κρατική προσταγή.

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους, αυτή η διαδικασία έφτασε σε σημεία που έως πρότινος ήταν αδιανόητα. Σήμερα μπορεί να περιγραφεί ως μετατροπή του συνόλου της κοινωνικής εργασίας σε κρατική προσταγή. Αυτή η κρατική προσταγή, ο εντεινόμενος κρατικός έλεγχος του συνόλου της κοινωνικής ζωής, είναι ο τελικός σταθμός της πορείας των τελευταίων δέκα ετών. Και ναι, αυτή η πορεία είναι φασισμός και προετοιμασία για πόλεμο. Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

1. Όλα αυτά αναλύονται στο «Εθνη Κράτη, Καπιταλιστική Κρίση και τα ATM που Περίσσεψαν από τον Δεκέμβρη», *Antifa* #47, 7/2015, δηλαδή σε άλλο ένα τεύχος Ιουλίου που δεν το διάβασε κανείς, αλλά τώρα πια έχει αποκτήσει ιστορική αξία. Άσε που εξηγεί και αναλυτικά ποια ήταν η ερώτηση στο δημοψήφισμα. Εδώ: https://autonomeantifa.gr/wp-content/uploads/2020/04/47_fa_antifa.pdf

2. «Η Χώρα δεν θα Ξανακλείσει για να Προστατευθούν Λίγοι Ανεμβολίαστοι: Συνέντευξη στον Μιχάλη Τσιντσινη», *Καθημερινή*, 4/7/2021. Εμείς στηρίζαμε τον κύριο Κασιμάτη όταν όλοι έλεγαν ότι δεν μπορεί να υπάρχει χειρότερος ρουφιάνος· ορίστε τώρα! Τουλάχιστον ο κύριος Κασιμάτης, καμιά φορά, μάς έλεγε και τίποτα παραλείπόμενα για την Κύπρο.

3. Αν εκείνο το κρύο βράδυ είχαμε θυμηθεί τα ίδια μας τα λόγια, αυτή η συζήτηση ίσως να ήταν λιγότερο αμήχανη. Αλλά είχαν περάσει δέκα χρόνια από την προκήρυξη με τίτλο «Από το Κυνήγι Μαγισσών στο Κυνήγι Καπνιστών... Ένα Σιγάρο Δρόμος», και πολλά τα είχαμε ξεχάσει. Αν θέλετε να δείτε αυτή την προφητική προκήρυξη του Σεπτέμβρη του 2010, μπορείτε να ανατρέξετε στο autonomeantifa.gr > Stuff > Προκηρύξεις, σκρολάρετε κάτω κάτω γιατί είναι από τις πρώτες μας. Αλλιώς περιμένετε να την ανεβάσουμε

Ο Αδόλφος Χίτλερ ρίχνει την εναρκτήρια φτυαριά για κατασκευή αυτοκινητόδρομου. Διακρίνεται ο απαράμιλλος Γερμανικός χάλυβας, προς το παρόν σε αγαπησιάρικη φάση. Δεν διακρίνεται η «γερμανική νεολαία», που εν τω μεταξύ ετοιμάζεται να «στραφεί στην οικοδομή». Στα πλαίσια της προπαρασκευής της νεολαίας για τις νέες παραγωγικές κατευθύνσεις, εκτός από το κάπνισμα, είχε απαγορευτεί και το σουίνγκ.²¹ Τάχα γιατί ήταν «παρακμιακή μουσική των νέγων», το πιθανότερο όμως γιατί χρειαζόταν τακούνια.

ξανά σχολιασμένα, γιατί τώρα που την ανακαλύψαμε, οπωσδήποτε θα σας τη ξαναμοστράρουμε.

4. Όλα αυτά στο Κυριάκος Μητσοτάκης, «Πλαστικό Χρήμα ή Μετρητά», *Καθημερινή*, 2/8/2015. Το πιστεύετε ότι θυμόμασταν αυτό το άρθρο από τότε και τώρα το βρήκαμε με την απλή αναζήτηση «Μητσοτάκης πλαστικό χρήμα»; Τόσο μεγάλη εντύπωση μας είχε κάνει...

5. Ευγενία Τζώρτζη, «Ουρές Συνταξιούχων στα Καταστήματα των Τραπεζών», *Καθημερινή*, 1/4/2020.

6. «Γιατί Συνεχίζεται η Αύξηση των Καταθέσεων», *Capital.gr*, 4/5/2021.

7. Ακριβώς! Γιατί κάθε κατανάλωση περα των αναγκαιών είχε ήδη περιοριστεί ασφυκτικά, από πριν τον ιο! Το απόσπασμα από το Χρήστος Σταϊκούρας, «Χορήγηση Ρευστότητας σε Επιχειρήσεις που Επλήρυσαν από τον Κορονοϊό», *Καθημερινή*, 16/3/2020. Αυτό το κείμενο αποτέλεσε βασική πηγή για το «Το Πείραμα, κεφ. 2: Εμπορικός Πόλεμος δεν είναι μόνο η Αύξηση των Εξαγωγών», *Antifa* #70, 5/2020.

8. Αυτό αναλύεται στο «Επιτάξεις, Κρατικός Προστατευτισμός και Βιομηχανία της Υγείας», *Antifa* #75, 5/2021.

9. Προφανώς αναφερόμαστε στις συνέχειες του κειμένου «Το Πείραμα», αλλά όχι μόνο. Για ενδεικτικές στιγμές, περιηγηθείτε στις υπόλοιπες υποσημειώσεις.

10. «Έρχεται πανευρωπαϊκό σχέδιο 'Εξοικονομώ Αυτονομώ' – Το Σχέδιο της Κομισιόν», *Reporter.gr*, 14/10/2020.

11. Ο αρμόδιος πολεοδομίας της αγαπημένης μας εφημερίδας, επανέρχεται στο ζήτημα της αναμόρφωσης των αθηναϊκών ταρατσών με τόση περιοδικότητα που θα λεγε κανείς πως έχει υπογράψει κανα συμβόλαιο· Νίκος Βατόπουλος, «Η Ακρόπολη και οι Ταράτσες», *Καθημερινή*, 22/5/2020· Νίκος Βατόπουλος, «Για να αλλάξει η Αθήνα», *Καθημερινή*, 26/6/2021.

12. Για τη φρενήρη τοποθέτηση φωτοβολταϊκών στις εργατικές πολυκατοικίες της Γουχάν, δες «Το Πείραμα, κεφ. 1: Ιστορία την ώρα που συμβαίνει», *Antifa* #70, 5/2020. Για τις Αουτομπαν δείτε το Sidebar. Για τις εργατικές πολυκατοικίες της χούντας και την αντιπαροχή, ψάχτε μόνες σας.

13. «Η Κατάργηση της Χειραφίας: Σύμβολα Κράτος και Μεταμφιέσεις πριν τον Παγκόσμιο Πόλεμο», *Antifa* #72, 10/2020.

14. «Εφόσον ο Πατρός είναι Πεισμένος Φασίστας...! Κρατικός Προστατευτισμός μέσω της Διάτροφής στον Μεσοπόλεμο», *Antifa* #74, 3/2021.

15. Αντόνιο Γκράμσι, *Αμερικανισμός και Φορντισμός*, Α/ Συνέχεια, χ.χ..

16. «Περιβάλλον: μια Ύπουλη Έννοια για όλες τις Χρήσεις, μέρος Α' - Το Περιβάλλον τότε που δεν υπήρχε περιβάλλον», *Antifa* #59, 2/2018.

17. «Υπολογιστές πριν τους Ηλεκτρονικούς Υπολογιστές: Παραγωγή Έλεγχος και Πολιτική Χρήση της Πληροφορίας», *Antifa* #48, 10/2015.

18. «Από το Κυνήγι Μαγισσών στο Κυνήγι Καπνιστών...», ό. π..

19. Sergio Bologna, *Ναζισμός και Εργατική Τάξη: Κρίση, Κράτος Πρόνοιας και Αντιφασιστική Βία στη Γερμανία του Μεσοπολέμου*, *Antifa Scripta*, 2011.

20. Αυτή είναι η κεντρική ιδέα της μπροσουράς *Αυτονομη Antifa, Ο Φασισμός χωρίς Σβάστικα*, Αθήνα, 2010.

21. Μπορείτε αν θέλετε να συγκρίνετε τη ναζιστική απαγόρευση του Σουίνγκ με την πρόφατη ιδέα απαγόρευσης της μουσικής στους χώρους εστίασης. Προσέξτε μόνο μην ξεπέσετε στη συνωμοσιολογία, γιατί θα έρθουν οι αριστεροί διανοούμενοι σπίτι σας για υποχρεωτική εγκεφαλική επιδόρρωση.